keige mu söea riistadega iggast uksest wälja nende meeste peäle, kes wilja tonud, löid neid mahha ja pistsid keik wilja kottid iggast küljest oddadega läbbi. Seal ei aitnud kegi appi karjomine egga nende waeste wangide hallastuse ja armu palumine. Keik said hirmust ja kolledat otsa — surma. Mitte ükski ei peasnud ärrapöggenema; — agga selle ausa emma poeg, kes sedda suurt head nende ritridele teinud, sai kahjuta kottist kui möek tuppest wälja tömmatud ja ilma mingi häddata lahti ja koeu lastud, kes wärrisedes hirmo ja römo pärrast nenda lippates koju pole ruttas, et teine körw teist ei kuulnud.

Agga selle hirmsa kurja tembo pärrast piddid Willandi tallopoead igga aasta just Toma päwal weel peale sedda jure ühte unt maksu öiguse pärrast, lossi peale wima, et nad sekord nenda tormid ja rummalad olnud.

Kas nüüd teate, mikspärrast linna kohto herrad ja wallitsejad Toma päwa peawad?